

Nagykanizsa, 1919. jún. 17.

Mélyen tisztelt Professor ké!

Leülelésnapjának közelgő ívfordulója hangos
vándorja eddigi hallgatósomat, s jó alkalmat ad, hogy
elmondhassam: ragaszkodásom, tiszteltem és szerettem nem
lassult, nem esőkkent és nem változott. Hányzor gondoltam,
megállta-e Professor ké még a mai idő viharát is,
tud-e még most nagy dolgozni, fáradozni, mintha az élet
a dolgozó szoba küszöbénél megállt volna, azt mondja-e
most is munkakedve és munkabírása: az őz hajrálat
térvedtek, amíg megvan a szellemnek és munkaképességnek
fátalsága, addig az ívek páma, a hajrátlót fehérsége

es az a külsőleggi kitérési és az idő múlását.

De folyó szelvény gondolat most önmaga,
Professzor Kraus, hiszen feljegyzés a után néhány
hétel hircsírta el, amikor szervezete legyőzte a
betegsége, de a lelketben szomorúság, fájdalom, gyász
elven ilt meg. Vas idő nem olyan most, hogy
megnyugvást hozzon a háború kedélyre.

Az én kívánságom ima a jövőre vártam. Ő hiszen
ismét eljött időt, hogy életkedvel, régi frisséggel
örömet találjon a munkában, örömet a családi életben,

Ő nyugtató közönség szívét szívat, amikor azt önmaga és
megelégedettségé legyen.

Sőt jól engedje meg Professzor Kraus, hogy megamit
is szóljak. Kérel három hónapja vágta, megelégedettség
elvetek midő ismétlődés, ártok az állam kitérési kitérési.
Megszerveztem a kitérési kitérési és kitérési kitérési kitérési.
nált. Sőt kitérési kitérési kitérési, de azt önmaga is
vált. Hamarosan megszerveztem kitérési és kitérési, hogy
a szelvény kitérési. Elhalmozott szelvényekkel és kitérési
megszerveztem.

Te kiridusd gainat ismetelbe Meltis d'go
Aasany kezit esikolon, Professor heat sokgor
ndropli

ragaplosi, hals tanitviny

Miniketon